

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

č. 97
září
2012

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Moji milí,

vítám vás u čtení tohoto čísla našeho farního zpravodaje. Vychází jako obvykle na začátku nového školního roku, před slavností svatého Václava. Děti mají před sebou nový školní rok. Opět začala výuka náboženství.

Nejdříve mi dovoluňte, abych poděkoval dosavadnímu šéfredaktorovi „Vzkříšení“, panu Bohuslavovi Zedulovi, za jeho obětavou práci, kterou každému číslu našeho časopisu po dlouhou dobu věnoval. Rád bych popřál nové šéfredaktořce, paní Marii Mocové, pevné nervy, trpělivost a také aby jí práce na časopise bavila.

Letos bych vám chtěl místo úvahy o modlitbě růžence, které je zasvěcen měsíc říjen, nabídnout dvě aktuality, podle mého názoru velmi důležité.

Z obsahu

- Z farnosti
- Rok víry
- Vojtěch Smolka
- Pro děti
- Knižní okénko
- Vybíráme z kroniky
- Slovo na okraj

ANNUS FIDEI 2012
2013

První je připravované **blahořečení čtrnácti pražských mučedníků**, které se uskuteční v sobotu 13. října v 10 hodin v naší katedrále. Příprava blahořečení těchto františkánských mnichů, povražděných v kostele Panny Marie Sněžné, začala v roce 1930, na diecézní úrovni byla dokončena za války a pak na dlouho přerušena vládou komunizmu. Bratři františkáni – jak ti umučení, tak jejich současní spolubratři - se konečně dočkali. Toto blahořečení však není jen nějaká soukromá věc františkánského řádu. Zcela jistě je to událost pro naše hlavní město a pro celou naši vlast. Čtrnáct bratří bylo povražděno v kostele a klášteře před Popeleční středou 15. února roku 1611. Děsný čin spáchala pražská lůza. Zfanatizovaný dav reagoval na řádění vojsk pasovského biskupa Leopolda Habsburského, která přišla na pomoc císaři Rudolfovi II proti jeho bratrovi Matyášovi. Jejich pomoc se však spíše podobala rabování. Lůza obvinila františkány i další řeholníky na Starém městě, že ukrývají pasovské. Byla to však čirá demagogie a záminka k rabování. Nelze se ubránit myšlence, kolikrát že se v našich dějinách dalo něco podobného – jen v minulém století třeba svržení mariánského sloupu, poválečné řádění revolučních gard, ale i únorový puč.

Bratři františkáni uprostřed davového šílenství, demagogie, neznalosti a nevědomosti, touhy po majetku a nenávisti zachovali „chladnou hlavu“ a svoje srdce u Pána Boha. Zdá se nám to málo? Prakticky odpověděli na Františkovu otázku: „Bratři, v čem je pravá radost?“ Určitě mohou být světlem i pro naši bláznivou dobu.

Druhou aktualitou je vlastně celý nadcházející rok, který Svätý Otec Benedikt XVI vyhlásil **Rokem víry**. Začíná 11. října 2012 a skončí 24. listopadu 2013. „Jedině skrze víru roste víra“ poznamenává Svätý otec v apoštolském listě *Porta fidei* vyhlášujícím Rok víry v souvislosti s 50. výročím zahájení Druhého vatikánského koncilu a 20. výročí Katechismu katolické církve. *„Rok víry byl naposledy vyhlášen v roce 1968 a jeho smyslem bylo připomenout výročí mučednictví apoštola Petra. Nezapomínejme, že se psal rok, který představuje v myslích mnoha lidí dodnes zvláštní dějinné období. Papež Pavel VI. chtěl tehdejší Rok víry zakončit slavnostním vyznáním víry, které sám napsal a je známo pod názvem Krédo Božího lidu. Kromě významných jubileí jako je půlstoletí od zahájení koncilu a dvacet let od vydání Katechismu však byla přijata myšlenka dát zvláštní prostor reflexi víry v kontextu všeobecné krize a není třeba skrývat, že existuje určitá krize víry.“*

Zmínku o katechismu je třeba podle mého názoru vzít jako upozornění, že víra, aby byla pevná a obstála ve zmatcích doby, musí být poučená. Musí se opírat nejen o city, ale hlavně o rozum a vůli člověka. To nám konec konců ukazují i oni zanedlouho blahoslavení pražští mučedníci. Uprostřed vzbouřených vášní a gejzírů nevědomosti a hlouposti *věděli své*.

Chtěli bychom vás s Otcem Vladimírem povzbudit ke studiu katechismu – jak při společných setkáních ve středu večer v učebně, tak i k soukromému rozvažování nad ním.

Váš Otec Karel

■ ■ ■ Z FARNOSTI

■ Velký farní úklid

Pátek 5. října 14 – 17 hod. nebo sobota 6. října 8 – 11 hod. Po opravě střechy se uklízí a gruntuje všechno, co je potřeba – okna, dveře, osvětlení, lavice, okolí kostela... Těšíme se, že přijdou i mladí, nejvíc práce často zbude na farníky důchodového věku.

■ Misijní jarmark

Misijní neděle 21. října – vždy po mších svatých. Výtěžek každoročně posíláme na Papežské misijní dílo dětí. Ve farním sále se budou za dobrovolný příspěvek nabízet věci, které můžete přinést v sobotu od 16 hodin. Maminky z mateřského centra připravují také mnoho zajímavého k prodeji.

■ Adventní věnečky

1. 12. od 10 hod. v učebně jsou pro všechny, nejen pro děti – jste srdečně zváni.

■ Adventní duchovní obnova pro farnost

Připravuje se na **1. prosince**. Hlídání dětí bude zajištěno.

■ ■ JEN BŮH VÍ...

...proč byl tak náhle a tragicky povolán z pozemského života P. Jeroným Filip Hofmann. Kněz, bratr v královské kanonii strahovských premonstrátů, strašnický farník, odešel k Otci do věčné radosti dne 14. září v pouhých 39 letech.

Mnozí jste Filipa znali od dětství. Mnozí jsme byli účastni na Strahově v bazilice Nanebevzetí Panny Marie při skládání jeho slavných slibů, kdy přijal jméno Hieronymus – Jeroným. O rok později jsme ho vítali v našem kostele při primiční mši svaté. Jistě mnohé z vás s otcem Jeronýmem pojilo i osobní přátelství.

Jako kněz působil zejména na Moravě, a sice ve Znojmě – Louce, v Konicích, naposled v jihlavské farnosti.

20. září jsme P. Jeronýma doprovodili na poslední cestě, pohřben byl na řádovém hřbitově v Nebušicích.

Poděkujme Bohu za jeho život a prosme o posilu pro rodinu Hofmannových.

V říjnu začíná v celé církvi významná událost, o které papež Benedikt XVI. již mnohokrát hovořil – Rok víry. Připomeňme si to slovy samotného papeže z apoštolského listu **Porta Fidei** (Brána víry):

Brána k víře (srov. Sk 14, 27), jež uvádí do života ve společenství s Bohem a umožňuje vstup do jeho církve, je pro nás vždy otevřena. Překročit její práh lze tehdy, jestliže se hlásá Boží slovo a srdce se nechá přetvářet proměňující milostí.

„**Celá církev** a pastýři v ní **se musí** jako Kristus **vydat na cestu, aby vyvedli lidi z pouště na místo života, k přátelství s Božím Synem**, k tomu, který dává život, a to život v plnosti.“

„Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ (Jan 6, 28). A známe také Ježíšovu odpověď: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal“ (Jan 6, 29).

Ve světle všech těchto skutečností jsem se rozhodl vyhlásit Rok víry. Začne **11. října 2012**, u příležitosti padesátého výročí zahájení II. vatikánského koncilu, a skončí o slavnosti Ježíše Krista Krále, **24. listopadu 2013**. Na datum jeho začátku, 11. říjen 2012, zároveň připadá dvacáté výročí vydání *Katechismu katolické církve*. Byl vyhlášen mým předchůdcem, blahoslaveným Janem Pavlem II., aby všem věřícím ukazoval sílu a krásu víry.

Rok víry je tedy z této perspektivy pozvánkou ke skutečnému a novému obrácení se k Pánu, jedinému Spasiteli našeho světa... Do té míry, v níž člověk svobodně spolupracuje, procházejí jeho myšlenky i city, jeho mentalita i chování pozvolným procesem očišťování a proměny na cestě, jež v tomto životě nikdy úplně

nekončí. „Víra, která se projevuje láskou“ (Gal 5, 6), to je nové měřítko porozumění a jednání, které proměňují celý lidský život (srov. Řím 12, 2; Kol 3, 9–10; Ef 4, 20–29; 2 Kor 5, 17).

I dnes je tedy potřeba, aby se církev intenzivně nasazovala v **úsilí o novou evangelizaci** a znovu objevila radost z víry i nadšení pro její předávání. Misijní nasazení věřících, jež nikdy nemůže zeslábnout, čerpá moc a sílu z každodenního objeovávání Boží lásky. Víra roste tehdy, je-li prožívána jako zkušenost přijaté lásky a předávána dál jako zakoušená milost a radost.

Přejeme si, aby tento rok vzbudil v každém věřícím touhu *vyznat* svou víru v plnosti a s novým přesvědčením, s důvěrou a radostí. Bude dobrou příležitostí k tomu, abychom víru intenzivněji *slavili* v liturgii, zvláště při eucharistii, která je „vrchol, k němuž směřuje činnost církve, a zároveň zdroj, z něhož vyvěrá veškerá její síla“ (2. vatik. koncil, SC č. 10). Zároveň doufáme, že věřící budou svým životem stále věrohodněji *svědčit*. Je úkolem každého věřícího, aby zvláště v tomto roce znovu objevil *obsah víry*, kterou vyznává, slaví, žije a vkládá do svých modliteb, a aby přemýšlel nad samotným *aktem víry*.

Cenný a nenahraditelný nástroj, nezbytný k dosažení systematického poznání obsahu víry, mohou všichni najít v *Katechismu katolické církve*. Patří mezi nejdůležitější plody II. vatikánského koncilu. V apoštolské konstituci *Fidei depositum*... blahoslavený Jan Pavel II. píše: „Tento katechismus (bude) velmi důležitým přínosem k oné obnově celého života církve ... Uznávám *Katechismus* za platný a

oprávněný nástroj ke službě církevnímu společenství a za bezpečnou normu pro vyučování víře.“ Právě v tomto smyslu bude třeba, aby během Roku víry došlo ke koordinovanému úsilí znovu objevit a prostudovat základní obsah víry, jenž v *Katechismu katolické církve* nachází svou systematickou a organickou syntézu. Vidíme zde bohatství nauky, kterou církev během svých dvoutisíciletých dějin přijímala, střežila a předkládala. Od Písma svatého k církevním otcům, od mistrů teologie po světce všech staletí představuje *Katechismus* trvalý doklad množství způsobů, jimiž církev rozjímal a rozvíjela své učení, aby věřícím nabídla jistotu pro jejich život z víry. Již svou strukturou sleduje *Katechismus katolické církve* vývoj víry až k důležitým tématům každodenního života. Stránku za stránkou zjišťujeme, že to, co se nám zde předkládá, není teorie, ale setkání s konkrétní osobou, která žije uprostřed církve. Po vyznání víry je představen svátostný život, skrze nějž je Kristus ve své církvi přítomen, působí v ní a buduje ji. Bez liturgie a svátostí by vyznání víry ztrácelo na účinnosti, protože by mu chyběla milost, která podporuje svědectví křesťanů. Podobně i nauka *Katechismu* o morálním životě dostává svůj plný význam teprve tehdy, jestliže je uvedena do vztahu s vírou, liturgií a modlitbou.

V Roce víry bude tedy *Katechismus katolické církve* sloužit jako skutečný nástroj podpory ve víře.

Během této doby budeme muset mít zrak upřený na Ježíše Krista, neboť „od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti“ (Žid 12, 2): v něm všechny strasti a tužby lidského srdce nacházejí své naplnění.

Rok víry bude též dobrou příležitostí k intenzivnějšímu svědectví milosrdné lásky. Jak nám připomíná svatý Pavel: „Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska“... (1 Kor 13, 13) Víra nás uschopňuje, abychom Krista poznali, a jeho láska nás vybízí, abychom mu sloužili všude tam, kde se on stává našim bližním na cestě životem.

Když se svatý Pavel blížil ke konci svého života, prosil svého žáka Timoteje, aby „usiloval o víru“ (2 Tim 2, 22) se stejnou vytrvalostí, s níž o ni usiloval, když byl ještě chlapcem (srov. 2 Tim 3, 15). Cítíme, že tato výzva směřuje i ke každému z nás, abychom ve víře nezlenivěli. Je naším celoživotním společníkem, který nás uschopňuje, abychom stále novými očima vnímali úžasná díla, jež pro nás Bůh činí. Víra se soustředí na to, aby vnímala znamení času provázející soudobé dějiny, a každého z nás zavazuje, aby se stal živým znamením toho, že vzkrášený Pán je přítomen ve světě.

Svěřme tento čas milosti Matce Boží, která byla nazvána „blahoslavená“, neboť „uvěřila“. (Lk 1, 45)

Dáno v Římě u sv. Petra, 11. října roku 2011, v sedmém roce mého pontifikátu
Benedictus PP. XVI
(Vybral P. Vladimír)

■ ■ ■ **TVÁŘE NAŠÍ FARNOSTI**

Na cestě od ministrování ke kněžství

Rozhovor s jáhnem Vojtěchem vedla Lída Burianová

Milý Vojto, zdá se, jako by to bylo nedávno, a při tom je to již více než sedm let, kdy jsi mě jeden jarní podvečer dobíhal cestou z kostela k tramvaji, abys mi oznámil své rozhodnutí stát se knězem. Moc mile mě to tenkrát překvapilo. Velikou radost ale brzy vystřídala starost, jak všechny těžkosti s tím spojené zvládneš, jak vytrváš, jak obstojíš... A jsou to bezmála tři týdny, kdy jsi přijal jáhenské svěcení. Kdy se v tobě zrodila myšlenka stát se knězem?

Když se mluví o povolání, vybavím si celou řadu starozákonních i novozákonních postav, do jejichž života v jednom konkrétním okamžiku vstoupil Bůh, oslovil je a „povolal“, a oni na toto Boží pozvání odpověděli následováním. Věřím, že Boží pozvání a odpověď člověka je základem každého povolání, i mého. Přesto musím říci, že konkrétní den a hodinu svého povolání si nepamatuji. Bůh přicházel do mého života jakoby „postupně“, a postupně mi dával poznávat také mé povolání. I když jsem jasně vnímal celou řadu okamžiků, kdy jsem se setkal s Bohem, nedokážu říci, ve kterém z nich jsem poprvé zaslechl konkrétní povolání ke kněžství.

Když jsem nastoupil do sexty na gymnázium, začal jsem jakoby zničehonic (věřím, že mne tak vedl Bůh) chodit i ve všední dny na mše svaté do naší farnosti. Ministroval jsem a musím říci, že mě to opravdu bavilo. V té době jsem se také začal více modlit. Ve Strašnicích tehdy působili otec Marian Klener a otec Jan Houkal, kteří mi byli v mnoha věcech vzory. A když jsem začal přemýšlet o svém povolání, napadalo mě, že bych se měl stát knězem. Modlil jsem se, abych to dobře a podle Boží vůle poznal. I přes několik kratších období, kdy jsem měl odmítavý a až „vzpurný“ postoj jak ke kněžím naší farnosti, tak k Bohu, mne myšlenka na kněžství přicházela na mysl stále znovu, takže někdy před Vánoci v roce 2004 jsem se rozhodl, že se přihlásím do semináře. To jsem na jaře v roce 2005 taky udělal.

Co na to tvoji rodiče?

S tím, že bych se chtěl stát knězem, jsem se delší dobu tajil. Když jsem jim to asi půl roku před maturitou sdělil, byli trochu zaskočení. Potom mi ale řekli, že pokud tak budu šťastný, tak mne na této cestě budou podporovat. A jsem Bohu vděčný, že svůj slib dodrželi.

První rok své přípravy ke kněžství jsi strávil v Teologickém konviktu v Olomouci. Jak takový život v konviktu vypadá?

Teologický konvikt, který dříve býval v Litoměřicích a již více než deset let se nachází v Olomouci, je přípravný rok pro ty, kteří mají v úmyslu vstoupit do kněžského semináře. Nás bylo v konviktu z Čech, Moravy a Slezska celkem 32. Bydleli jsme v jedné části olomouckého semináře, společně jsme se modlili a každý den jsme slavili mši svatou, společně jsme snídali, obědvali a večeřeli, taky jsme trochu studovali a podnikali řadu dalších aktivit jako třeba týdenní misie v okolí Zábřehu na Moravě, pomoc s česáním jablek v Choryni a několik společných výletů.

Nestýskalo se ti po domově, kamarádech, po svobodném mládeneckém životě a po děvčatech?

Nestýskalo. Přestože jsme byli věkově i povahově dost rozdílní, v konviktu jsme měli možnost vytvořit pěkné bratrské společenství. I přes naše odlišnosti jsme všichni byli v konviktu proto, že jsme nějak rozpoznali Boží povolání, že jsme měli touhu rozpoznané povolání dále rozlišovat a poznávat, že jsme chtěli růst v duchovním životě a připravovat se ke kněžství.

Mám za to, že když se člověk snaží žít dobře na tom místě, kde ho chce mít Bůh, a tak, jak ho chce mít Bůh, nemusí se bát, že o něco přijde. I když se na první pohled může zdát, že při následování Božího povolání o některé věci přicházím a dalších se musím zříci (od domova až po chození se zmíněnými děvčaty), Bůh dává třeba jinde a jinak. V každém případě ale nezůstane nic dlužen tomu, kdo by jej následoval s nerozděleným srdcem, což je samozřejmě výzva pro nás pro všechny.

Za rok ses vrátil do Prahy – první etapu cesty ke kněžství jsi zvládl, nastoupil jsi do semináře.

Na konci září 2006 jsem začal tři roky přípravy ke kněžství v Arcibiskupském semináři v Praze. Musím přiznat, že to byly tři roky náročné, ale krásné. Ve srovnání s konviktem, kde studium rozhodně nebylo ve středu zájmu, jsme nyní věnovali studiu značnou část dne. Každé dopoledne jsme chodili na Teologickou fakultu, která se nachází ve stejné budově jako seminář, jen o dvě patra níž, a odpoledne jsme vždy nějakou tu hodinku studovali sami.

Pod vedením otce rektora Artura Matuszka a otce spirituála Zdenka Wasserbauera jsme nenechali ležet ladem ani náš duchovní život. Každý den jsme začínali půlhodinovou osobní modlitbou, společnými ranními chválami a mší svatou, a každý večer jsme měli program odpovídající tomu kterému dni v týdnu. Například v pondělí jsme se setkávali v malých společenstvích po diecézích, v úterý byly nešpory a adorace, ve středu pobožnost, kterou jsme si sami připravili, ve čtvrtek adorace a kompletář a v pátek jiná setkání v malých společenstvích.

Kromě každodenního bohatého programu jsme občas chodívali ministrovat do katedrály nebo na některé jiné slavnostní bohoslužby, kde byl přítomný pan kardinál. Na jaře a na podzim jsme společně pořádali víkendová setkání pro mladé muže, kteří přemýšleli o svém povolání a chtěli se podívat do semináře. Myslím, že v těchto setkáních se pokračuje dodnes.

Nepřipadal sis jako pod rukama mistra kameníka či tesaře?

Toto přirovnání mě v této souvislosti nikdy nenapadlo. Přesto bych se odkázal na jedno známé české přísloví: „co nic nestojí, za nic nestojí“, které se ukázalo jako víc než pravdivé. Samozřejmě v tom smyslu, že v semináři to za něco stálo, protože to něco stálo.

To by jeden utekl, třeba do Říma... Jak ses tam dostal?

Když byl naším arcibiskupem Miloslav kardinál Vlč, bylo zvykem, že každý rok jsme my pražští bohoslovci chodívali jednotlivě na „snídání s panem kardinálem“. Když na mě přišla řada, vyrazil jsem tam i já. Po mši svaté v arcibiskupské kapli jsme se s panem kardinálem odebrali na snídání, během které jsme mluvili o všem možném. Při této snídání mi pan kardinál řekl, že by byl rád, abych šel studovat do Říma. Tak jsem mu odpověděl, že nejsem proti, a když mě tam posílá, tak půjdu.

Během následujícího roku jsem se začal učit italsky (předtím jsem totiž neuměl ani slovo) a na začátku září 2009 jsem odcestoval do Říma.

Tam jsi postupně dozrál...

...jako olomoucký tvarůžek.

Ne, vážně. Přestože jsme se v Praze vídali o Vánocích a v létě o prázdninách, po třech letech studia v Římě ses vrátil proměněný, zralý přijmout službu jáhna. Potkal jsi jistě spoustu vynikajících lidí, navázal krásná přátelství...

Za tříletou zkušenost studia v Římě jsem Bohu velmi vděčný. Není to jen proto, že jsem si mohl kdykoli zajít ke hrobům apoštolů a mnoha dalších světců a že jsem měl možnost navštívit místa, spjatá s dějinami křesťanství, kdykoli jsem chtěl. Jsem vděčný především za určitý nadhled a poznání univerzality církve, které jsem snad aspoň trochu získal. A samozřejmě nemůžu opomenout studium teologie, kvůli kterému jsem byl do Říma posláný, a v neposlední řadě také to, že jsem během oněch tří let poznal celou řadu lidí, a to jak z řad duchovních, tak z řad laiků. Zmínil bych jednu křesťanskou rodinu nedaleko Padovy, která pro mne byla a je velikým povzbuzením v tom, jak opravdově je možné žít křesťanství, a jednu farnost v milánské diecézi, do jejíhož života jsem měl možnost nahlédnout.

Podle videozáznamů, které jsi nám posílal, se zdálo, že jste od první chvíle vy, jako bohoslovci, byli dobrá parta, která se nenudí.

Jak už jsem zmínil, během svého pobytu v Římě jsem bydlel v Nepomucenu. V koleji jsme bydleli my, bohoslovci – bylo nás tam asi 10, pak skupina českých a afrických kněží, kteří studovali v Římě postgraduální studia v nejrůznějších teologických oborech, a kromě představených také skupina sester boromejek, které pomáhaly zajišťovat chod domu.

Vedle studia a modlitby jsme v Nepomucenu, zvláště v neděli, podnikali řadu dalších akcí jako vycházky po Římě, výlety do hor i za památkami střední Itálie. Každým rokem jsme měli i takzvanou „mikulášskou“, při které jsme si připravili řadu vystoupení. Jedním takovým „vystoupením“ byla také série videí z našeho seminárního života, která pobavila snad všechny.

Co se ti vybaví, když řeknu „letní farní tábor“?

Tradice farních táborů začala v naší, nebo vlastně ve vaší farnosti již před deseti lety, kdy otec Jan Houkal zorganizoval první letní dětský tábor ve Lvové. Od té doby jsme každé letní prázdniny tábor pořádali. V roce 2009 otec Jan v Římě dostudoval, odešel ze Strašnic do Brandýsa nad Labem, a po pěti letech, kdy jsem na tábor jezdil jako jeden z vedoucích, mi byl svěřen úkol hlavního vedoucího. Přestože role hlavního vedoucího nebyla mnohdy lehká, díky obětavé pomoci a spolupráci s ostatními vedoucími byly tábory vydařené a dovolím si tvrdit, že pro všechny zúčastněné byly opravdu požehnané.

Na co nejvíc vzpomínáš? Nějaká příhoda? 😊

Vybrat jednu konkrétní příhodu, na kterou vzpomínám nejvíce, je snad nemožné. Na každém z táborů totiž bylo mnoho veselých příhod, které se jistě zaryly do paměti nás všech, kteří jsme na tábory jezdili. Vybrat tábor, který se podařil nejvíce, je obtížné. Ale vybrat jedinou příhodu, to je nemožné.

Jáhenské svěcení s tebou prožívala celá naše farnost, všichni jsme se těšili do katedrály i na nedělní mši svatou u nás v kostele, při které jsme tě poprvé viděli v naší farnosti při mši svaté soužit jako jáhna. Jaké to bylo, co jsi prožíval?

Na své jáhenské svěcení jsem se těšil. Po duchovních cvičeních před jáhenským svěcením jsem si víc než dříve uvědomil, jak i přes sedmiletou přípravu nejsem z vlastních sil schopen dostat úkolu, který mi má být svěřen. Ale zároveň jsem cítil, že je to Bůh, který, když mne k tomu povolává, mi může dát milost, abych se stal dobrým jáhnem, a je-li to jeho svatá vůle, jednou i dobrým knězem.

Asi nejsilnějším okamžikem pro mě bylo, jak jsem ležel v katedrále při litaniích na zemi, a pak samotné jáhenské svěcení, to je vkládání rukou a konsekrační modlitba. Tyto tři okamžiky si velmi živě vybavuji a myslím, že na ně nikdy nezapomenu.

Když jsem v neděli, první den po svěcení, přišel k oltáři jako jáhen, cítil jsem se podobně, jako když jsem před mnoha lety začínal s ministrováním. Asi podobný pocit má člověk, který dělá poprvé v životě něco, na co se dlouho těšil a připravoval.

V neděli večer kolem osmé hodiny ses začal ohlížet po hodinách, pospíchal jsi na vlak, abys odjel do Kolína do farnosti, kde bys měl téměř rok působit jako jáhen. Co je nyní náplní tvé jáhenské služby?

Jako jáhen jsem ustanovený ve farnosti Kolín. Co všechno mě během jáhenského roku potká, to se samozřejmě nechám překvapit. Určitě bych měl učit náboženství, kázat, mít přípravy ke svátostem, zvláště ke křtu a manželství, přinášet eucharistii nemocným a v neposlední řadě se také modlit za ty, ke kterým jsem poslán. Zkrátka a dobře, tím vším pomáhat panu faráři v jeho službě věřícím.

Po roce, dá-li Bůh, bys měl přijmout kněžské svěcení. K tomu je třeba nejen tvého snažení, ale především hodně Božích milostí, které ti v našich modlitbách budeme rádi vyprošovat.

Vojto, děkuji za milý rozhovor, ať ti Pán žehná.

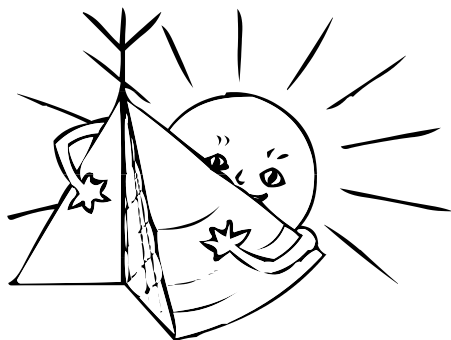
■■■ ...OD LÍDY

Milé děti,

Svatý otec Benedikt XVI. vyhláší Rok víry. V Apoštolském listě Porta fidei – Brána víry – mimo jiné zmiňuje, jak apoštol Pavel prosí svého žáka Timoteje, aby „usiloval o víru“ (2. Tim 2,22) se stejnou vytrvalostí, s níž o ni usiloval, když byl ještě chlapcem (srov. 2 Tim 3, 15).

Lehko se to řekne, ale jak na to? Obrátila jsem se ještě jednou na našeho nově vysvěceného jáhna Vojtu Smolku: „Vojto, porad, prosím, tentokrát našim dětem, jak mají usilovat o víru, jak ve víře nezlenivět, aby z nich vyrostli dobří křesťané. Jak jsi usiloval o víru ty? Bylo to vždycky snadné? Chodils rád na náboženství a v neděli do kostela?“

Musím se přiznat, že když jsem byl asi tak ve vašem věku (*když jsem chodil na základní školu*), tak mě ani náboženství, ani chození do kostela nebavilo a o víru jsem moc neusiloval. Ale pak jsem si uvědomil, že to byla velká škoda a zbytečně jsem se ochudil o to, co mi Pán Bůh chtěl dát.

Když chci Pánu Bohu věřit, důvěřovat, když ho chci poznávat, nezbyvá mi nic jiného než být s ním. Ale může se stát, že zrovna teď se mi to nedaří. To jsou ty chvíle, kdy mi je protivné jít na náboženství nebo na mši svatou, kdy mě to jednoduše nebaví.

A tak mi v takových chvílích nezbyvá nic jiného než zavzpomínat, kdy jsem se s Bohem setkal a znovu se vžít do té situace, kdy jsem cítil, že je mi Bůh blízko a že mě má rád. Já věřím, že každý z nás jsme někdy něco podobného prožili. Když si na to vzpomeneme, uvědomíme si, že nám přece s Pánem Bohem bylo dobře.

A můžeme si říci buď: „vykašlu se na to“, anebo „budu věřit, že s Bohem je můj život lepší, šťastnější, i když je to někdy těžké a něco mě to stojí – co nic nestojí, za nic nestojí“. A pokud si zvolíme to druhé, můžeme si být jisti, že naše víra a náš vztah k Pánu Bohu porostou, my sami budeme schopni přijmout to, co nám Bůh chce dát, a sami z toho budeme mít radost.

Jak je vidět, Vojta byl docela obyčejný kluk, ☺ čekala jsem, jak napíše, že ho všechno bavilo...

Může nám být povzbuzením, že Pán Bůh volá všechny kluky a všechny holky, záleží mu na každém z nás, i když se nám právě nechce. Zkusme si spolu s ním říci „Budu věřit, že s Bohem je můj život lepší, šťastnější, i když je to někdy těžké a něco mě to stojí – co nic nestojí, za nic nestojí.“ a podle toho i jednat.

■ ■ CO SE CHYSTÁ

■ Drakiáda

Sobota 13. října od 14 hod – louka za parkovištěm nad hrází Hostivařské přehrady, neměly by chybět soutěže a odměny.

■ Modlitba růžence světla s dětmi

V kostele – úterý 16. října – 17 hod. Děti si doma nakreslí obrázek jednoho z tajemství růžence světla, které by se v kostele spolu s ostatními rády pomodlily. Všechny obrázky pak vzadu v kostele vystavíme.

■ Podzimní prázdniny v Emauzích

V Klokotech u Tábora – od čtvrtka 25. do neděle 28. října – pro děti školního věku. Pod vedením Ondry Káchy a dalších vedoucích se už plánují výlety, hry a soutěže, pamatujeme i na duchovní program a modlitbu. Přihlášky jsou v sakristii nebo na webových stránkách. Vyplněné, prosím, odevzdejte do sakristie nejpozději do neděle 14. října. Podrobné informace přihlášeným dětem včas rozešleme.

■ Adventní věnečky

Sobota 1. 12. – 10 až 12 hod. – na faře v učebně. Přineste si s sebou, kdo můžete, korpusy na věnečky, větvičky, slaměnky, stužky, svíčky, nůžky, drátky i spoustu nových zajímavých nápadů. Sušte a sbírejte v lese všechno, co by věnečky v adventu mohlo zdobit. Věnečky se nám zatím vždycky povedly, tak se těším, že letos si to při jejich zdobení zase pěkně užijeme. Druhý den, na první adventní neděli, se budou v kostele světit.

■ Mikulášská nadílka

Středa 5. 12. – 17 hod. – ve farním sále. Mikuláš s anděly a čertem se už na Vás těší, společně si zazpíváme, pomodlíme se a měly by být snad i nějaké dárky (před začátkem balíčky označené jménem dítěte rodiče odevzdají do košů dole v suterénu).

■ Výtvarná soutěž „Tajemství Vánoce – Vánoce dětí“

Uzávěrka v pátek 7. prosince. Každoročně pořádaná komunitou bosých karmelitánů kláštera Pražského Jezulátka. Úkolem je zobrazit na formát čtvrtky A4 nebo A3 libovolnou výtvarnou technikou Vánoce. Zezadu uveďte jméno a příjmení, věk a adresu a odevzdejte, prosím, v sakristii, odešleme hromadně za naší farnost ve středu 5. 12. Jistě víte, že od vánoc jsou potom v boční chodbě kláštera všechny obrázky celoročně vystaveny a můžete se na ně přijít podívat. Těšíme se, že se do soutěže i letos opět s chutí zapojíte.

■ Jarní prázdniny na faře v Rokytnici nad Jizerou

16. – 23. 2. 2013 – pro děti školního věku, mládež a několik rodin. Podrobnosti v adventním zpravodaji.

■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

Dvě velké postavy českého nebe a dvě světové učitelky církve. Jeden mučedník a tři panny. Velká mystická vytržení i nepatrná kvítka lásky a oběti. Řeholní šat i královská koruna, zakládání celých klášterů i vedení několika málo duší ...To vše charakterizuje autorky i hlavní hrdiny a hrdinky poučných brožurek i výpravných románů, které vám dnes představujeme. (Milí čtenáři, milé čtenářky, vítáme vás.)

Knižní okénko Svatováclavského vydání farního zpravodaje otvíráme přehledkou publikací naší knihovny, které se zabývají životem a mučednickou smrtí velké postavy „českého nebe“ a jeho vlivu na náš národ i naši víru.

„Není v dějinách naší drahé vlasti vynikajícího muže, jehož památka by tak hluboko v mysli i srdci národa našeho a tak trvale a pevně se zakotvila, jako byl svatý Václav. ... Záhodno tudíž, abychom poznali muže toho, jehož památka je v lidu českém tak dlouho již, tak hluboko a tak pevně zakořeněna, že ani válečné nepokoje, ani náboženský úpadek značné části národa ji neutlumil a nezničil. Poznavše jej, vystihneme snadno, proč památka jeho tak živě a vroucně v národě trvá, a sami s úctou a důvěrou k slavnému patronu svému také vzhlížeti budeme.“

Takto uvádí autor František Jelínek brožurku **Svatý Václav** (S133) vydanou v rámci Vzdělávací četby katolické mládeže, která vyšla v roce 1902 za cenu 7 haléřů a je jí letos tudíž úctyhodných 110 let. Spolu s dalšími několika svazky spíše brožurkovitého rozsahu vám chce nabídnout to, co hlásá ve svém úvodu – poznat patrona české země a nabyt k němu úcty i důvěry. Nechte se pozvat vaší farní knihovnou na výlet do historie.

U příležitosti tisíciletého výročí mučednické smrti knížete českého věnovala celá řada našich historiků jeho osobě a době soustředěnou pozornost. **Život svatého Václava** (S122) tak sepsal například profesor Karlovy university dr. František Dvorník. Téhož roku vychází také práce prof. dr. Josefa V. Šimáka **O knížeti Václavovi** (S56).

Z Českého časopisu historického jsou v knihovně zastoupeny dvě práce. Vynikající studie Josefa Pekaře **Svatý Václav** z roku 1929 (S147) se snaží postihnout dobu Václavovu „od kořenů“: „*Představte si naši zemi zarostlou lesy aspoň v míře dvakrát tak veliké jako dnes, lesy většinou listnatými s dubem a bukem v popředí, představme si ji s řekami a potoky bohatými vodou v míře dnes neznámé, příroda ještě všude skoro nedotčená ve své svrchovanosti vládne mocně člověku...*“

Právě Václav Chaloupecký, autor druhé práce z ČČH s názvem **Kníže svatý Václav** (S323) z roku 1946, nazývá Pekařova Svatého Václava vynikající studií, avšak jako historik zaobírající se otázkou prvních Přemyslovců, sv. Václava a počátku a povahy našeho státu, má „*ledacos na mysli, co by bylo třeba říci jinak, doplnit či opravit*“ a to nejen proto, že *jméno národního světce v době těžké krize státu bylo (jak ze strany našich vlastních politických činitelů, tak ze strany Němců) často až nechutným způsobem zneužito.*“

Drama Václavova života přitom začalo (jak píše již zmíněná sedmihaléřová brožurka F. Jelínka) tak něžně a nadějně: „*O výchování jeho nejvíce pečovala babička jeho, svatá Ludmila. Zbožná, svatá babička, položila základ svatosti v srdce dobrého vnuka tak pevně, že i po smrti její, ač dosud mlád a bohat, máje dosti příležitostí a prostředků k rozkošim a radovánkám světským, zůstal věren tomu, k čemu jej svatá babička jeho vedla.*“

Nina Svobodová, autorka spisku **Vévoda české země** (S 309) z roku 1940 nám situaci s dvěma nejbližšími ženami Václavova srdce vykresluje ještě barvitěji a přidává další zajímavé souvislosti: „*Silná strana polopohanských velmožů obává se pronikavého vlivu zbožné kněžny Ludmily na kněžice. Je živým ztělesněním odporu proti všem jejich neřestem a zlořádům (zisky z polopohanských zřízení, hýřivé slavnosti, bouřlivé pitky, krvavé msty, obchod s otroky). Věc je tím lehčí, že kněžna Drahomíra žárlí s veškerou nezkratností své vášnivě povahy na vliv své tchyně. Pyšná žena stravovaná věčnou výhni své touhy po moci a rozkoši z vlády, den ode dne se raději přiklání k našeptávání Ludmiliných nepřátel. Marně kněžna Ludmila ustupuje do pozadí, marně odchází u Prahy na Tetín. K nenávisti se ještě připojuje lačná žádost po statcích – a jest rozhodnuto.*“ Všechny tyto řádky se vás snaží nalákat na poutavé čtení, které je v naší knihovně k dispozici. Jste málo napjatí? Ještě jsme vás nezlákali? Václav Chaloupecký nám možná pomůže: „*Kníže Václav vyhověl pozvání bratrovu, ačkoli byl varován, že chystá se proti němu spiknutí. Nebojácně a rytířsky vsedl na koně a vydal se do Boleslavi vstříc hrozícímu nebezpečí. K zavraždění knížete mělo dojít již při hostině a pitce, která se na jeho počest konala. Tříkrát prý pozdvihli se spiklenci, ale opět usedli při pohledu na nebojácné čelo Václavovo.*“

Vražda Václava, knížete českého (B1337), literatura faktu s beletristickým rámcem, to je kniha Miroslava Ivanova z roku 1979. Po konfrontaci našich nejstarších literárních památek – legend, o jejichž stáří, významu a hodnotě jakožto historického pramene se

vede dlouhodobý vědecký spor, přináší nová fakta a nová hodnocení. Neméně pozoruhodná je pak autorova fantazie, která slouží k zajímavému a napínavému rozplétání skutků a osudů.

„Každá velká osobnost má v dějinách dvojitou historii: jednu, kterou žila a vytvářela sama a druhou, kterou vytvořili o ní věky pozdější. Čím významněji taková osobnost zasáhla do dějinného proudu, tím bohatší je i její druhá, posmrtná historie a naše představy o ní. Zejména postavy z počátku dějin, jejichž vlastní činy pro velkou vzdálenost od přítomnosti vnímáme nezřetelně, jen v hrubých a širokých obrysech, se stávají symbolem, ideou, což je v podstatě i osud českého knížete.“ Takto uvedl svou promluvu nazvanou **Svatý Václav** (S476) na kněžské pouti v Nepomuku roku 1994 prof. ThDr. Jaroslav Kadlec. Její záznam máme ve farní knihovně k dispozici. Ve své promluvě nastínil skutečnou vládu svatého Václava, vyložil jeho význam pro český národ během více než deseti století od jeho smrti a shrnul, co svatováclavská idea pro nás znamená dnes.

Naši nabídku pramenů o svatém Václavovi zakončujeme slovy papeže Pia XI. věnovanými arcibiskupům a biskupům „republiky československé“ v **Apoštolském listě vydaném k miléniu knížete a mučedníka svatého Václava** (J11) z roku 1929: *„Ačkoli tedy všichni občané československého státu, po zásluze uctívají památku tak slavného knížete, jakožto hrdiny vlasti a původce tolika dobrodiní, přece náleží především katolíkům kterékoli národnosti, aby slavili tuto památku, protože on jest na prvním místě mučedník katolické Církve, matky všech národů. Aby pak tato památka nepominula bez užitku, důvěřujeme, že spojenými silami všech dobrých lidí se odtud rozhojní víra, silněji rozkvetne křesťanský mrav a s rozhojněním víry se obrodí pod ochranou a vedením svatého Václava veškerý náboženský život“.*

1. října si církve připomíná svěťci, kterou charakterizují například tyto indicie: Dějiny duše ... svatost všedního dne neboli „malá cesta“ duchovního dětství, odevzdanosti a důvěry ... růže jako atribut. Je známá svým prohlášením: „Mým povoláním je láska“ nebo „Vybírám si všechno.“ Je nazývána největší svěťci nové doby i učitelkou prostoty. Byla prohlášena učitelkou církve bez jediného semestru teologie a patronkou misí, přestože se od vstupu do karmelitánského řádu nevzdála ze své klauzury. Vlastním jménem Therese Martin. Inspirovaná Terezií z Avily a Janem od Kříže, velkou inspirací pro mnoho blahoslavených a svatých jako byl Maxmilián Kolbe, Edith Steinová nebo Matka Tereza. Poznali jste ji? Svatá Terezie z Lisieux, řeholním jménem Terezie od Dítěte Ježíše a svaté Tváře.

Od roku následujícího po její smrti bylo pouze během dalších padesáti let sepsáno 865 registrovaných životopisů. V díle o životě a poselství sv. Terezie z Lisieux od Marie Dominique Moliniého nazvaného podle jejího výroku **Vybírám si všechno** (S300) je v úvodu citován bratr Efraim: *„Přes množství vynikajících publikací, které o ní máme, jsme ještě nepochopili onen úžasný paradox, na němž stojí celý mystický život, a sice že základní aktivitou je odevzdat se, největší zásluhou je nemít zásluh a nesnažit se je nahromadit, že velikost spočívá v malosti, v naprosté nepatrnosti.“*

Setkání s Terezií z Lisieux (A350) nabízí ve svém čtivém spisku vedoucí Tereziánského díla Anton Schmid. *„Mezi církevními učiteli je svatá Terezie od Dítěte Ježíše nejmladší, ale její plnokrevná duchovní cesta vykazuje tolik zralosti a vnuknutí víry vyjádřená v jejích spisech jsou tak obsažná a tak hluboká, že si pro ně zaslouhuje místo mezi velkými duchovními mistry.“* Tak Schmid cituje papeže Jana Pavla II. a sám představuje její cestu ke

svatosti: „Nemohla se odebrat do dalekých zemí jako misionáři ani obětovat svůj život jako mučedníci, nemohla psát vědecké knihy jako teologové nebo mít plamenná kázání k nevěřícím. Takto se cítila jako zrníčko písku na mořském břehu oproti vysoké hoře, jejíž vrchol ční nad mraky. Když pro sebe hledala svou cestu ke svatosti, četla v Písmu svatém: „Kdo je maličký, ať přijde ke mně“ (Př 9,4). Vnitřní osvětlení jí říkalo, že nemůže dosáhnout svatosti velkými výkony, ale tím, že bude zůstávat maličká před Bohem.“ Ona sama ve svých posledních rozhovorech, shrnutých v knize **Vstupuji do života** (S460) říká: „Nechtěla jsem růst, protože jsem se cítila neschopná zasloužit si sama věčný život. Proto jsem zůstala stále maličká a nemám žádné jiné zaměstnání, než trhat květiny, květiny lásky a obětí, a jimi dělat Bohu radost.“ **Dopisy Terezie z Lisieux kněžím misionářům** (S461) vznikly stejně jako výše zmíněné rozhovory v období posledních měsíců Tereziina pozemského života, „v období naplněném utrpením a zkouškami, ale také nadpřirozenou životodárnou moudrostí, kterou působí duch Boží v těch, kdo jsou sjednoceni s Kristem a proměnění jeho láskou. Některé prvky Tereziina učení jsou zde možná vyjádřeny mnohem jasněji a důrazněji než v Autobiografických spisech, které jsou jinak právem považovány za jakýsi „koncentrát“ jejího poselství,“ říká v úvodu k tomuto výběru z korespondence P. Vojtěch Kodet a dodává: „V každém případě se obojí spisy krásně doplňují a není vyloučeno, že někdo skrze dopisy misionářům teprve objeví ostatní Tereziiny spisy, které pro něho byly dříve málo přijatelné.“ Tři od sebe oddělené, avšak v jednom svazku publikované **Autobiografické spisy** (A145) (vydávané původně s neautentickými úpravami a přídávky pod názvem Dějiny duše) napsala Terezie na žádost tří různých osob. V plném rozsahu (a původním znění bez úprav) nám dávají poznat velikost této „světičky malé cesty“. Pokud byste se však chtěli seznámit se sv. Terezií skrze prostředníky, nabízíme **Dobrodružství velké lásky** (S447) Moniky Marie Stöckerové nebo **Duchovní cvičení se sv. Terezií z Lisieux** v přednáškách P. Liagra (A 156). Popis Tereziina postupného nacházení „malé cesty“ duchovního dětství nabízí Victor Sion v knize **Duchovní realismus Terezie z Lisieux** (A155). Čtenář zde najde tolik duchovního života v praxi jako v málokteré knize.

O nic méně pozoruhodná než její cesta ke svatosti bylo jistě její rodinné zázemí. Jejím rodičům, Louisovi a Zélii Martinovým se narodilo celkem devět dětí. Jen pět dcer se dožilo dospělosti, zato však všechny zvolily duchovní povolání. Spisek P. Alberta Dolana **Čtyři sestry sv. Terezičky Ježiškovy** (S172) stejně jako **Rodiče Terezie z Lisieux** (S592) Heleny Monginové nám přibližují ty, kteří byli jistě jejímu srdci z lidí nejmilejší a naopak oni nás blíže seznamují s realitou života se světicí v rodině. Dodejme, že rodiče sv. Terezie z Lisieux byli 150 let od své svatby (tedy v roce 2008) blahorečení. Ovšem aby byl výčet osob, které ovlivnily její život i duchovní zrání, úplný, nemůžeme opominout sv. Jana od Kříže, jehož vliv na svatou Terezii mapuje Guy Gaucher v knize **Jan a Terezie, plameny lásky** (A128).

Kromě toho, že je říjen měsícem Panny Marie, mohli bychom ho také nazývat „měsícem učitelek církve“. Dva týdny po svatě Terezií z Lisieux slaví totiž svůj svátek druhá ze tří světic s tímto titulem. Velká španělská mystička 16. století, reformátorka karmelského řádu, zakladatelka klášterů bosých karmelitek a karmelitánů, to je Terezie z Avily, řeholním jménem Terezie od Ježíše. Farní knihovna je bohatá především na knihy z pera samotné světičky, nechybí nám ovšem ani živý a barvitý životopisný román, který byl už přeložen do několika jazyků a došel svrchovaného uznání předních osobností světové literatury a jehož nabídkou bychom chtěli kapitolu knih této osobnosti církevního nebe započít. **Život svatě Terezie z Avily** (S284) autorky Marcelle Auclairové je podle recenze

Terezie Brichtové „vyprávění psané poutavým a barvitým stylem, který si nijak nezadá s živým a svérázným slohem samotné učitelky církve. Ze svižného a příjemného vyprávění založeného na spolehlivých historických pramenech vychází životopis neobyčejné hodnoty... Krásná a duchaplná dívka se nám zde před očima mění v mimořádnou ženu, která dokázala ovlivnit celou španělskou společnost a získat si autoritu jak v kruzích církevních, tak světských. Byla to především autorita svěřice, která čerpala z hlubokého sjednocení s Kristem a každý svůj krok usměřňovala podle jeho vedení. ... Recenzistka nastiňuje okolnosti vzniku Tereziiných spisů: „Do pozdní noci na kamenném podstavci, vsedě na zemi, ve svitu čadící lampičky, vytvářela díla, které přetrvala věky!“ Navzdory těmto vnějším nepříznivým podmínkám tak vznikl například **Život** (S544), vlastní životopis svaté Terezie, jedno z nejkrásnějších svědectví o lásce člověka k Bohu, o lidské touze po Boží blízkosti. Ten dokončila ve svých padesáti letech. „Dalších 18 let až do její smrti ji Bůh zahrnoval stále většími milostmi. Zůstaly by nám neznámé, kdyby sám Bůh nechtěl, aby o nich psala.“ A tak vznikly Duchovní relace, sebrané poznámky o důležitých projevech Boží přízně, kterou nepřestávala být zahrnována. Vidění nejsvětější Trojice, duchovní sňatek s Miláčkem její duše, Ježíšovy nevýslovné něžnosti. V knížce **Nad Velepísni a jiné spisy** (A237) jsou tedy sebrány tyto relace – vyjevování svědomí, jež Terezie zasílala svým zpovědníkům, aby je seznámila se svým duševním stavem, dále „Nebeské dary“ – záznamy či vyprávění o milostech, jimiž jí Bůh zahrnoval, a v neposlední řadě „Myšlenky o lásce k Bohu“, které sepsala Terezie na některá slova Šalamounovy Písně písní, ze které čerpala mocné útěchy.

„**Cesta k dokonalosti** (A43) je zřejmě nejznámější a nejrozšířenější knihou svaté Terezie z Avily, snad především pro svou srozumitelnost, čtivost a praktičnost obsahu“ píše P. Vojtěch Kodet v úvodu k tomuto dílu, které Terezie píše již z pozice zakladatelky, matky a učitelky první komunity reformovaných mnišek. „Terezie zde nepopisuje své mystické stavy ani jiné mimořádné projevy, její záměr je především pedagogický: prakticky uvádět sestry do duchovního života. Vychází ze zkušenosti, z toho co jí Pán dal v modlitbě poznat. V rámci širšího pojetí duchovního života zde sestrám vysvětluje jednotlivé stupně modlitby a vede je krok za krokem až k modlitbě mystické. V tomto smyslu je možné cestu k dokonalosti považovat za jakési „vedení“ do pozdějšího díla **Hrad v nitru** (A153).“ Ten bývá považován za vrcholné dílo sv. Terezie věnované nauce o modlitbě. Pojednává postupně o všech stupních modlitby až po ty nejvyšší stupně nazírání a popisuje je s obdivuhodnou přesností. Kniha je doporučována těm, kteří již pokročili ve vnitřní modlitbě. V naší knihovně se nachází „pouze“ strojopis opsaný z knihy vydané roku 1930. Fakt, že někdo v době, kdy duchovní literatura byla zřejmě krajně nedostatkovým zbožím, věnoval čas a energii přepisu právě tohoto díla, o jeho kvalitách a potřebnosti pro náš duchovní život mnoho vypovídá. „Jak mnoho vlastní vinou ztrácíme! Pravda, jsou věci, jež Pán uděluje, komu chce, ale kdybychom jeho Velebnost milovali, jako On nás miluje, podělil by nás všechny. Netouží po ničem jiném, než aby někoho měl, komu by dával, neboť bohatství jeho se tím nezmenšuje.“ Takto si ve svém spise svatá Terezie povzdechla a nutno dodat, že její dílo slouží právě k poznání toho, jak se Bohu otvírat, abychom mohli přijímat bohatství, o které se podle jejích slov Bůh s námi touží rozdělit. Na moment ještě zpět k Cestě k dokonalosti. Ve 28. kapitole popisuje „modlitbu usebranosti“, která může sloužit jako „příprava – naladění“ pro naši každodenní tichou chvíli, potažmo pro každou chvíli, kterou chceme trávit s duchovním zrakem upřeným na Pána Ježíše a se srdcem

otevřeným pro jeho milosti: „Tudy se urazí velký kus cesty za krátkou dobu...tento způsob modlitby napomáhá duchu „usebrat se ve velmi krátké době a je zdrojem cenných dober...ať si duše nevšímá námahy, kterou musí vynaložit ... snaží-li se duše upřímně a po několik dní, zaznamená, jak jí to prospívá, neboť sotvaže se začne modlit, zakusí, jak se její smysly samy od sebe bez nějaké námahy ponoří do usebranosti ...smysly se odvrací od vnějších věcí, oči se zavírají, aby už nic neviděly, zatímco pohled duše se víc zaostruje: představte si že ve vás je úžasně honosný palác hodný velkého Krále, jemuž patří...vaše duše je tímto palácem, v tom paláci přebývá velký Král, který sedí na nesmírně cenném trůnu, jímž je vaše srdce... Kdybychom si často připomínali Hosta, který je v nás, pak by nebylo možné, abychom se tak vášnivě utápěli ve světských věcech, neboť ve srovnání s Tím, kterého nosíme v sobě, by se ukázali v celé své nicotnosti. ... Nic není úchvatnějšího, než vidět, že ten, který může svou velikostí naplnit tisíce světů, ba mnohem víc, se uzavírá do tak malé věci.“

Pokud si na hutnou tvorbu svaté Terezie netroufáte, ale rádi byste se s jejími myšlenkami seznámili, sáhněte po výběru textů ze všech výše uvedených děl sv. Terezie v knize **Vnitřní modlitba** (A410), jak ho sestavil O. Dominik Wider OCD.

Z města „kamení a svatých“, jak se říkalo španělské Avile, se vraťme do české kotliny k vládoucímu rodu, avšak oproti vládě knížete Václava o několik století později...

„Královně Konstanci zdál se podivný sen. Zdálo se jí, že šla do komnaty, kde byly mnohé její překrásné šaty, aby si vybrala ty, ve kterých ponese své dítě ke křtu. Jak je tak probírala, našla mezi nimi řeholní šat z hrubé látky. Tu uslyšela hlas, který říkal: „Nediv se ani neboj, královno. Dítě, které nosíš pod srdcem, oblékne tento šat a stane se světlem celého českého národa.“ Pár dní poté začal velký vítr. Mrazivá vichřice trhala střechy na domech a lomcovala okenicemi. Byla to děsivá noc... v té bouři za prvního úsvitu královna Konstancie porodila dcerušku... „Jak se má jmenovat?“ zeptala se matka. Král přemýšlel... Otevřeli okno. Do místnosti zavanul svěží chladný vzduch a všichni stáli ohromeně. Po bouři ani památky, všude ležel bělostný sníh. Hebká pokrývka jakoby utkaná z milosrdenství zakrývala všechno, skryla bídu ubohých chatrčí v podhradí, oděla holé stromy a vyrovnala hrboly v dláždění i koleje nedlážděných cest. „Bude se jmenovat Anežka, Ovečka“, řekl král při pohledu na mír, který venku zavládl. Ať už dcera Přemysla Otakara I. dostala své jméno po svaté Anežce Římské nebo v důsledku příznivých povětrnostních podmínek ve chvíli jejího narození, jisté je, že celý loňský rok se v církvi nesl v duchu oslav osmistého výročí jejího narození. V rámci tohoto velkého jubilea se pořádaly bohoslužby k příležitosti jejího narození do pozemského života i pro nebe, mše svaté k její cti, srovnáním a pobožnostmi, koncerty, konference, výstavy. Její svatořečení je přitom poměrně nedávnou záležitostí. Papež Jan Pavel II. kanonizoval blahoslavenou Anežku Českou v roce 1989. Boží služebnice Anežka.... „byla slavná svými ctnostmi a zářky už za svého života. Krátce po její smrti byly podány první prosebné listy o zavedení kanonizačního procesu a v dalších stoletích byly Apoštolskému stolci předkládány opětovně. Nepříznivé dobové podmínky byly překážkou zahájení kanonického procesu, avšak úcta prokazovaná Anežce stále kvetla.“ Tak je psáno v „Dekretu o svatořečení blahoslavené Anežky České, panny z řádu sv. Kláry, zakladatelky kláštera sv. Františka v Praze“, který uzavírá sborník k jejímu svatořečení (**Blahoslavená Anežka Česká** (S175)), uspořádaný Bohumilem Svobodou. V dekretu se dále dočítáme: „Vynikající svatost blahoslavené Anežky nejvíce zářila v konání Božských ctností. Měla totiž základ především ve ctnosti víry, již vedena trvale zachovávala svaté evangelium jako nejvyšší pravidlo života a neustále dychtila rozjímat o Kristových tajemstvích, zvláště

o tajemství kříže a Eucharistie... Pevně kráčela ve ctnosti naděje vyprošujíc si s důvěrou světlo božské milosti a pomoc v rozličných a nesnadných životních situacích. Nejvíce vynikala ve ctnosti lásky, jí se rozhodla milovat jako nejvyšší Dobro jedině Boha. Jedinečnou náklonností lásky Inula pak Kristova panna k bližním. Žijíc ať ve světě nebo v řeholi, měla soucit se všemi postiženými a zbožně pomáhala u Boha i u lidí všem, kteří se na ni obraceli... Kristova láska, která vedla Anežčina ducha k dokonalosti, jí pobízela ze dne na den trvale k uskutečňování evangelních rad. Naprosto věrna slibu poslušnosti s veškerým zaujetím myslí pečovala o řeholní kázeň...Doživotní čistotu potvrzenou slavným slibem zachovávala neposkrvněnou tak, že jejímu panenskému životu byla vzdávána chvála a byl dáván za příklad. Naprostá chudoba jí byla takovým závazkem, že z věcí časných i pomíjejících nechtěla ani nic vlastnit, ani po nich toužit.“ Ve sborníku lze nalézt mnoho ze života a z poselství svatě Anežky, dále podrobnosti o klášteře klarisek, který založila, i o vlastním smyslu jejího svatořečení. Sborník je obohacen střípkou z novější literatury, která byla (tenkrát ještě blahoslavené) Anežce věnována, nechybí ani nověna, litanie, modlitby, které jí vzývají a básně, které ji opěvují. **Úcta a proces svatořečení Anežky České (S514)** shrnuje také Jaroslav Němec ve své stejnojmenné práci: „Dceru královskou Anežku znala téměř celá Evropa pro její rozhodnutí zřici se koruny královské i císařské, aby mohla sloužit v naprosté chudobě, čistotě a poslušnosti Kristu. Historie ji obdivuje pro hluboké přesvědčení náboženské a nesmírnou mravní sílu, schopnou i těch největších obětí. Dosvědčují to zejména úplné vítězství ducha nad hmotou a nezištná, velkorysá služba bližnímu“. Takto nás autor uvádí do nejdůležitějších památek utvořených k její poctě – provází nás od jejího hrobu s ostatky, přes dávné památky slovesné i výtvarné, až k pramenům oživujícím její úctu a k novějším jednáním o kanonizaci. Práce je doplněna o přílohy českých překladů Legendy blahoslavené Anežky České a Čtyř listů svatě Kláry. Velkou Přemyslovnu představenou především slovy jejích současníků vsazenými do rámce dobových událostí můžete nalézt v práci Jaroslava Polce **Svěťice Anežka Přemyslovna (S606)**. Z per pestré galerie spisovatelů domácích i cizích (od nejstaršího Anežčina životopisce přes autory papežských listin - Řehoře IX. a Inocence IV až po korespondenci se svatou Klárou) se vynořuje postava Anežky - příbuzné světců, důsledné následovatelky františkánského ideálu, zakladatelky pražského špitálu pro chudé a nemocné a u něj špitálního bratrstva, pozdějších křižovníků s červenou hvězdou, zakladatelky kláštera klarisek a budovatelky komplexu Na Františku – postava Anežky svěťice. Dětskému čtenáři nabízí naše knihovna útlý, barvitý spisek plný dramatických okamžiků rozdmýchávajících dětskou fantazii. Jde o **Příběh a odkaz sv. Anežky Přemyslovny (S608)** Petra Piňhy, ze kterého jsme citovali úvodní úryvek (S608). **Dcera královská (B14)**, román z pera Františka Křeliny, dle anotace knihy není „pouze historickou rekonstrukcí, nýbrž živoucím básnickým dílem plným nadšeného zaujetí o jednu z největších postav našich dějin, jakousi novodobou románovou legendou, jakýmsi moderním životopisem svatě.“

Pro ty z vás, kteří si z dnešní nabídky knižního okénka nevybrali, máme dobrou zprávu. Nabídku dalších knih, které se váží ke světcům a světicím aktuálního měsíce a také vše o knižních novinkách, které jsou vám ve farní knihovně k dispozici, budete moci od října sledovat na nástěnce, která se pro vás v těchto dnech připravuje. Nástěnku naleznete již brzy vedle dveří vedoucích na faru. Přejeme barevný podzim plný dobrodružného čtení.

Kazy

Milé čtenářky, milí čtenáři,

jak již bylo na začátku září oznámeno v ohláškách, budeme půjčovat knihy v kavárničce jednou v měsíci a to první neděli. Je to z důvodu poklesu vašeho zájmu o půjčování. Knihovna v patře na faře bude otevřená každou neděli (kromě letních prázdnin a velkých svátků) a to mezi 10 a 11 hodinou.

Opět naléhavě prosíme o dodržování 3 měsíční výpůjční doby. Velkou většinu výtisků máme jen jedenkrát a zbytečné protahování výpůjční doby na půlrok, rok, dva roky... je vůči ostatním přinejmenším nesolidní. A vzhledem k tomu, že žádných sankcí nepoužíváme, záleží opravdu jen na vaší ohleduplnosti.

Jistě jste v srpnu zaznamenali, že zemřel kardinál Carlo Maria Martini. Jak se píše na Radio Vaticana, pan kardinál navštívil v roce 1999 Prahu, kde měl promluvu k českému a moravskému kléru na téma Kněží ve službě nové evangelizace uprostřed secularizovaného světa. A v roce 2004 vedl postní exercicie pro české a moravské biskupy. Tolik z jeho českých „doteků“.

Kardinál Martini je autorem mnoha knih, některé z nich vám můžeme nabídnout i v naší knihovně – Lide můj, vyjdi z Egypta (G 206), Slova o církvi (J 102), Ty mě zkoumáš a znáš mě (A 500), Don Bosco nám píše (S 310).

■ ■ ■ **KRONIKA**

■ ■ **PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ**

Tak jako každý rok, i tenthle se třináct našich malých farníků od 13. dubna každý pátek setkávalo na náboženství, kde je P. Karel Kočí připravoval na první svaté přijímání. Ve stejném čase se setkávali i jejich rodiče s P. Vladimírem Kalíkem a společně probírali, jak by jim v tomhle, pro křesťana důležitém kroku, měli napomáhat a hledali odpovědi na otázky, které by vzájemně mohli v budoucnu řešit nebo které si, ať už sami sobě nebo prostřednictvím dětí, dosud nezodpověděli.

Velikému dni předcházela svátost smíření, na kterou šla poprvé většina dětí se strachem, ale s o to větším úsměvem a úlevou nejen na tváři, ale i na duši opouštěla zpovědnici, aby s nadšením za kostelem pálily připravené papírky s hříchy.

Završením všeho byla v neděli 3. 6. v našem kostele slavnost svatého přijímání, kdy při mši svaté v 10.30 h, s rozzářenýma očima a plné očekávání, přijaly děti poprvé svátost oltářní. Po jejím skončení a po předání upomínky na tento den se pak spolu s kněžími a rodinami občerstvily v učebně.

A aby toho ještě nebylo málo tak se všichni, kdo měli chuť, po obědě setkali na Dětském dni, který se konal na hřišti Střední technické školy Dubeč. Hemžilo se to tam čarodějkami všeho druhu. Děti soutěžily, skládaly hádanku a za správné vyluštění dostali nejenom sladkou odměnu, ale taky od patera Karla na zchlazení nanuk. Nakonec si všichni společně, velcí i malí, zahráli fotbal.

Děkujeme všem, kteří tento den s prvopřijímajícími dětmi oslavili, zvláště však P. Karlovi a P. Vladimírovi, ale v neposlední řadě Lídě, která jako vždy držela dohled a organizovala, aby všechno proběhlo tak jak má.

Ale hlavně: „Díky Bože za to, že jsi vstoupil do srdíček těchto maličkých...“

Ev Scepankova

■ ■ OPĚT DĚTSKÝ DEN

Naše farnost opět pořádala dětský den. Tentokrát se všichni už tradičně sešli na hřišti v Krupské ulici 3. června, aby si užili program na téma Saxana-Dívka na koštěti. Na začátku to sice vypadalo, že bude pršet, ale nakonec se počasí ustálilo, takže se akce zdařila. Děti sbíraly po jednotlivých stanovištích kousky zařikadla do svého vlastního lexikonu. Dobrovolníci na stanovištích oblečení v čarodějnickém se snažili zapojit opravdu každé dítě. Děti si v honbě za zařikadlem užily létání na koštětech, naučily se skládat papírovou lodičku, aby mohly odjet s Kryštofem Kolumbem, proplést se sítí a uniknout tak obřímu pavouku, naučit se různá kouzla a spoustu dalších věcí, které uměla Saxana. I ty nejmenší děti nadšeně plnily tyto úkoly, někdy s pomocí rodičů. Za správně odříkané zařikadlo pak dostaly odměnu a nakonec si mohly zahrát i se svými rodiči fotbal. Panovala tam krásná atmosféra a myslím, že byli všichni spokojeni.

Maruška Kuklíková

■ ■ ZA SVATOU ZDISLAVOU

Jablonnému v Podještědí se říká "brána Lužických hor". Bazilice minor svatého Vavřince a svaté Zdislavy potom "barokní perla celé střední Evropy". Voda ve Zdislavíně studánce je prý léčivá a přímo z pramene chutná skvěle. Zámek Lemberk je z vnější strany nevýrazný, o to více překvapí krásné nádvoří (mohli jste vidět o Vánocích v pohádce Tajemství staré bambitky), zámecká kaple Seslání Ducha svatého, Zdislavina komůrka i další místnosti, které zachycují proměny hradu v zámek skrze různé stavební slohy. Cesta ke studánce a na zámek je procházkou v samém lůně přírody... Nad celým krajem bdí se svými přímluvami svatá Zdislava, terciářka dominikánského řádu a zakladatelka kláštera v Jablonném, ošetřovatelka nemocných, zastánkyně chudých a v neposlední řadě manželka a matka čtyř dětí. Jistě jsem zdárným příkladem toho, jak její přímluvy působí. V Jablonném jsem od školky po maturitu vyrůstala, a ačkoli pocházím z nevěřící rodiny, jistě na její přímluvy se mi Pán dal poznat a stále si mě k sobě vede a naší rodině žehná. Jmenuji se Kateřina Zdislava Františka a srdečně vás zvu do kraje svého dětství.

P. S.: V restauraci U Lva vždycky moc dobře vařili, tak věřím, že v této tradici dále pokračují.

Tak nějak jsem zvala rodiny s dětmi na pouť do města, ve kterém jsem strávila přes deset let života. Těšila jsem se, že se do tohoto malebného severočeského městečka podívám jako "poutník", přestože mě neopouštěl pocit, že jedu „domů“.

Sobotní den jsem asi neprožila tradičně v „poutnickém duchu“. Putovat totiž s malými dětmi, to je člověk vždy celým tělem (a téměř celou myslí) právě tam, kde se zrovna nacházejí jeho potomci – to aby jim něco pěkného ukázal nebo v ledasčem nepěkném zabránil.

Po příjezdu do Jablonného jsme před bazilikou začali poznávat známé tváře z farnosti, a jak se později ukázalo, musela jsem odcestovat do rodného města, abych se tu seznámila s farníky z pražských Strašnic – ale o to přece při farních poutích také jde, abychom poznávali nejen nová daleká místa, ale také „farní sousedy“.

Otec Karel je v kraji svaté Zdislavy také jako doma, neboť ho místní pan farář vřele přivítal jako "starého známého". Výzva otce Kočího, abychom do bohoslužby vložili

všechny naše úmysly, se kterými na pouť Jablonným přicházíme, byla pro mne asi posledním okamžikem, kdy jsem se soustředěněji pomodlila. Pak už nám nastal klasický kolotoč nadbívání, chování a tišení našich potomků, aby ostatní poutníci mohli prožít bohoslužbu jako start našeho putování alespoň trochu soustředěně. Po mši byl čas na procházku po náměstíčku a jeho blízkém okolí nebo možnost pobýt v bazilice ve ztišení a prohlédnout si všechny krásy jejího monumentálního interiéru nebo spočinout v modlitbě u hrobu sv. Zdislavy v kryté bazilice.

Moravský vrabec, námi vybraný oběd ze čtyř možných variant nabízených strašnickým poutníkům v blízké restauraci, jako by okolo mne jen zlehka proletěl, neboť jsme se jako rodiče neposedného a koupelečtívého dítko museli střídat před restaurací u fontánky. Někteří poutníci si po obědě vychutnávali kafičko, jiní posvačili z domácích zásob v parku na lavičkách a již se netrpělivě vydali na cestu městem k zámku a studánce.

Naše rodina spolu s několika dalšími rodinkami, jednotlivci a otcem Vladimírem uzavírala rozdrobenou poutní kolonii, která se v družném hovoru či ztišeném rozjímání vzdalovala centru města a slunnými ulicemi směřovala k lesům, které obklopují Zdislavinu studánku. Na posledním rozcestí, které dává možnost vydat se ke studánce a delší mírnější cestou k zámku jsme potkali skupinku našich spolubratří a sester, kteří viditelně osvěženi vodou z pramene přijali výzvu rozcestníku a vydali se k zámku cestou kratší a o to strmější. My po krátké přestávce u pramene pokračovali cestou vstřícnou pro kočárky i přátelské rozprávění. Vydatnou procházku jsme si tolik užívali, že do „cílového kopečka“ k zámku bylo nutné zrychlit krok, abychom stihli prohlídku určenou naší poutní skupině.

Je to již několik dlouhých let, co jsem coby průvodkyně držela naposledy v ruce zámecké klíče a taháky s průvodcovským textem, proto mne mrzelo, že jsem strašnické poutníky nemohla provést zámkem osobně. A tak alespoň přináším tuto malou vzpomínku na naše červnové putování a všechny, kteří se nemohli zúčastnit, srdečně zvu k soukromému setkání se svatou Zdislavou v jejím městě v kraji pod Ještědem. Mnoho míst zde vypráví o tom, jak svatě žila, zbožně milovala a oddaně sloužila.

K. Zýmová

Bože, blahoslavené Zdislavě jsi dal milost, že se myslí stále povznášela k tobě a ustavičně o Tobě rozjímala a svědomitě pečovala o bližního. Na její přímlovu učíš, ať se i my horlivě snažíme o nadpřirozené hodnoty a projevujeme lásku dobrými skutky.

Pane, Tvá služebnice Zdislava osvědčovala lásku k tobě v každodenních starostech a v péči o svou rodinu i trpící bližní. Veď nás tak, abychom podle jejího příkladu i my využívali čas věrným plněním Tvé vůle.

Bože, tys naučil blahoslavenou Zdislavu kráčet cestou dokonalosti plněním úkolů manželského života a konáním skutků lásky. Pomož nám, aby se její přímlovou křesťanské rodiny stále obnovovaly a rozkvétaly svědeckým světlejším mravů.

Skrze Krista, našeho Pána. Amen

(závěrečná modlitba z Litanií ke svaté Zdislavě)

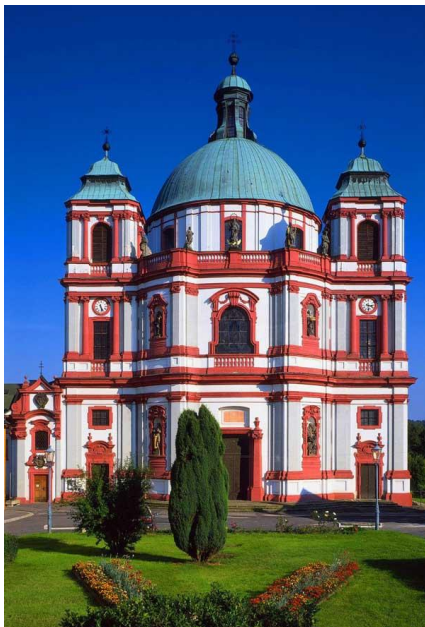
■ ■ JEŠTĚ JEDNOU POUŤ DO JABLONNÉHO

Naše farnost opět uskutečnila pouť za sv. Zdislavou do Jablonného v Podještědí. Počasí nám přálo, byla dobrá nálada a cesta rychle ubíhala.

V pěkné bazilice minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy nás přijal místní pan farář a seznámil s historií kostela, též nás zavedl do krypty, ve které jsou uchovány ostatky sv. Zdislavy a výzdoba 24 měděných obrázků znázorňujících výjevy z legendy o jejím životě. U postranního oltáře v kostele, kde je vystavena lebka sv. Zdislavy v barokním relikviáři, mohl každý chvíli prodlít.

Sv. Zdislava byla kanonizována v r. 1995 papežem Janem Pavlem II. Česká světice uzdravovala nemocné, obětavě se o ně starala ve špitále, pečovala o pocestné, pomáhala budovat stavby, které zakládala. Zde v Jablonném nechal vystavět Havel z rodu Markvarticů, pán z Lemberka, s manželkou Zdislavou z Křižanova, klášter nové dominikánské řehole.

Uctili jsme památku sv. Zdislavy mší svatou a někteří z poutníků se odebrali na oběd, jiní využili volna na procházku po městečku nebo k výstupu na vyhlídkovou věž bývalého kostela Narození Panny Marie. V r. 1788 kostel vyhořel, ruina byla přestavěna na pivovar, po r. 1945 zde byly umístěny některé třídy národní školy, v současnosti budova opět chátrá. Na náměstí v Jablonném byl v r. 1686 postaven nádherný barokní sloup s plastikou Krista Salvátora – Vítězného, který je obklopen 13 sochami světců. Sloup byl vztyčen na památku obětím moru.

Po obědě jsme se vydali za pramenem léčivé vody ke Zdislavině studánce do lesů v zámeckém podhradí. Pomocí tohoto pramene sv. Zdislava vyléčila mnoho nemocných, jak praví legenda. Voda nás osvěžila (dle rozboru je stále velmi kvalitní) a dále jsme pokračovali na zámek Lemberk. Ve 13. stol. se stal Lemberk součástí ochranných hradů na obchodní cestě pro styk Čech s Lužicí. Hrad byl ve vlastnictví Albrechta z Valdštejna, později Berků z Dubé přestavbami přetvářen v zámek. Absolvovali jsme prohlídku zámku, který stojí za to vidět. Je zde zachována světnička sv. Zdislavy, kaple sv. Ducha, ale také palácové prostory z pozdější přestavby hradu. Velmi nás zaujal renesanční Bajkový sál s malovaným stropem na náměty z Ezopových bajek.

Pouť za sv. Zdislavou byla spojena s uctěním české světice, procházkou krásnou přírodou a návštěvou historických památek.

Chtěla bych pozvat farníky na příští pouť, pokud nám Pán dá čas. Jistě budete mít na co vzpomínat.

■ ■ PŘECHOD BESKYD

Naše pouť do Beskyd začala v Praze na hlavním nádraží. Naše šestnáctičlenná skupinka s batohy na zádech se vydala vstříc rychlíku „Košičan“. Po celkem příjemné cestě jsme se po přestupu dostali až do Lidečka. V tu chvíli se zdálo, že bude celý týden pršet, protože nás uvítala bouřka a prudký déšť. Naštěstí to mělo být jinak...

Druhý den jsme mohli obdivovat krásy Pulčinských skal. Čas od času jsme museli doplňovat zásoby vody. Celou tu dobu vládla za pochodu i za odpočinku skvělá nálada. Byla spousta času na debatování o všem možném, pozorování jedinečné krásy přírody všude kolem.

Kouzlo nocování v lese by měl okusit každý. Nicméně poté, co se kolem našeho malého tábora plížilo lesem neznámé zvíře, které děsilo anebo vzbudilo ze snů snad všechny z nás, jste byli rádi za pár bezstarostných nocí v kempech. Celou dobu jsme mohli obdivovat velkolepost Božího díla, jakým Beskydy bezesporu jsou. Bylo krásné být pryč ode všeho rutinně známého uprostřed lůna přírody. Člověk měl pocit, že se musí postarat sám o sebe – tedy alespoň částečně.

Po dobu přechodu nám počasí přálo pořád (krom prvního dne a pár výjimečných okamžiků) a tak naše úsměvy na rtech kazily jen puchýře a kilometry na ukazatelích, které ne a ne ubývat. Dvakrát jsme si také dopřáli koupání v bazénech, ačkoliv tomu nikdo z nás nemohl uvěřit – ano, i na Beskydských vršcích jsou bazény!

Ráno i večer jsme strávili pár chvil v modlitbách a poslední den v Bystřici jsme poděkovali za možnost být spolu a za prožití těchto nádherných chvil na mši svaté. Pak už jsme nastoupili do vlaku ve směru do Prahy a těšili se domů.

Nikdo z nás se nijak vážněji nezranil, nikdo se neztratil a všichni jsme si odnesli spoustu krásných zážitků. Celkově si tedy myslím, že jsme obstáli všichni na výbornou. Závěrem bych snad ještě poděkoval všem, co se podíleli na přípravě a těm co na nás mysleli v modlitbách.

Jan Spousta ml.

■ ■ TÁBOR V CIZKRAJOVĚ

Letošní jubilejní, desátý tábor přinesl kromě skvěle prožitých dnů jednu výraznou změnu: náročného úkolu stát se hlavní vedoucí se chopila Bára Tomková, a hned dodáváme, že se ho zhostila na výbornou.

Po dlouhé době jsme se setkali s kamarády z minulých táborů, avšak nechyběly mezi námi ani nové tváře. Cesta na faru v Cizkrajově nedaleko Slavonic, jež se měla stát na téměř dva týdny našim domovem, proběhla bez obtíží a v dobré náladě. Někteří z nás si to místo pamatovali, protože jsme zde byli na posledním táboře s P. Janem Houkalem před 4 lety.

Když jsme dorazili na místo a vynosili věci z autobusu, nastal během ubytování mezi dětmi a snad i mezi vedoucími boj o postele. Zanedlouho se ale dospělo k dohodám a kompromisům a my se po lehkém obědě dali do rozřazovacích her, kde se mělo určit, jaká kvítka se k sobě hodí. Večer jsme se pak dozvěděli, že nás táborem bude provázet sám král David.

Tak jsme každý den prožili s jedním příběhem z Davidova života. Skrz jeho vyvolení, poražení Goliáše, ušetření Saula a jeho hřích jsme se dostali až k narození moudrého Šalamouna. Stejně tak hry odpovídaly tématu dne – např. Davidovo vyvolení spočívalo v plnění rozličných úkolů během orientačního běhu a následném pomazání Davida vylitím vody na jeho hlavu. V „Den Goliáše“ velká hra sestávala z několika menších, přičemž spolu soutěžili nejmladší a nejstarší zástupci týmů (a starší byl vždy nějak znevýhodněn). Družiny si užívaly boje s Pelištejci a vyřádily se i při noční honbě za poklady neznámých tvorů, ukrývajících se v hlubinách staletých cizkrajovských hvozdu. Díky Davidovým výbojům družiny získávaly mnohdy vzácné suroviny, které pak sloužily jako zdroje pro stavbu a rozšiřování družinových chrámů. Na táboře nechybělo ani tradiční kasino a následný bar, na nichž se podílel i jejich neméně tradiční účastník – náš bratr ve zbrani Majrou, který za námi nakrátko zavítal.

Nezapomněli jsme ale ani na výlety. Navštívili jsme keramickou dílnu v Maříži poblíž Slavonic, kde si po zajímavé prohlídce každý vyzdobil svůj vlastní hrnek – nádoby často roztočivých tvarů a čarokrásných barev, o nichž se mnohým ani nesnilo. Celý jeden den jsme věnovali výletu do Telče, kde jsme svou pozornost rozdělili rovným dílem mezi krásné náměstí a Tesco, ve kterém si někteří doplnili ztenčující se zásobu sladkostí z domova.

Kromě světské stránky jsme samozřejmě dodržovali i tu duchovní – každý den po večeři následovala dušestrava s modlitbou a zamyšlením nad příběhem dne. V sobotu nás navštívil P. Jenda, se kterým jsme měli mši svatou v lesním, vlastnoručně vyrobeném, kostele. Po ní jsme se zaníceně – P. Balíka nevyjímaje – vrhli do všeobecně oblíbené hry zvané „Latrina“. Další den jsme všichni rozšířili řady cizkrajovských farníků na nedělní mši a v pondělí za námi přijel P. Vladimír Kalík, který nás nasytil laskavými slovy na poutním místě Monserrat, kde se opět konala mše svatá.

Čas na táboře uplynul jako voda a nastala chvíle pro ZPH – závěrečnou putovní hru. Ta byla založena na dlouhém přespolním běhu s nejrůznějšími úkoly a dokázala hezky zamíchat dosavadním pořadím družin. Po ní už následovala jen bouřlivá oslava, kdy nápoje tekly proudem, a málokterý břich zůstal nenaplněn.

Poslední den zrána, když naše oči, dosud zarudlé po téměř probdělé noci, spatřily příjždějící autobus, začali jsme my pomocníci plnit poslední přípravy před odjezdem. Tak jako každý rok ani na letošní zpáteční cestě nechyběla zastávka na výlet. Tentokrát jsme se zastavili v Jindřichově Hradci, kde jsme svůj zájem soustředili na renesanční zámek a nerenesanční oběd.

Na závěr bychom chtěli poděkovat za všechny modlitby, kterými jste nás během našeho pobytu provázeli. I díky nim se tábor povedl – přálo nám počasí, vládla skvělá atmosféra, jak děti tak vedoucí si tábor hezky užili a nikomu se nic špatného nestalo. Nezbyvá tedy než napsat, že už se těšíme na další podobné akce.

Matěj a Janek Čermákovi

■ ■ PRÁZDNINY S KRAKONOŠEM

Letošní tradiční prázdninový týden strávilo naše společenství rodin ze strašnické farnosti v Krkonoších na Mísečkách. V závěru července nám přálo počasí, a tak jsme během pobytu mohli denně chodit na procházky nebo túry a užívat si zdravého horského povětří. Povedené byly hřebenové túry ze Zlatého návrší k Labské boudě a prameni Labe i na Dvoračky kolem Kotle. Moc se nám také líbilo na rozhledně Žalý, odkud jsme viděli opravdu daleko. Návštěva Špindlerova Mlýna byla spojena nejen se zmrzlinou a dováděním na hřišti, ale také s lanovkou, která nás vytáhla na Medvědí. Naštěstí jsme se většinou na konci cesty kulili dolů na kraj Dolních Míseček. Při výletech jsme obdivovali krásu horské přírody, učili se poznávat stromy, rostliny i zvířata a také jsme se dozvěděli něco o ochraně přírody. Cestu jsme důkladně zkoumali na mapách. Kromě sportu samozřejmě nemohly chybět různé hry, oblíbené výtvarnění včetně malování triček, písničky a společná modlitba. Každý večer jsme měli duchovní program – letos jsme si vyprávěli o Ježíšových zázracích.

Podobně jako minulý rok nás celý týden provázela „táborová“ hra. Ptáte se, kdo byl naším průvodcem? No přece Krakonoš! Vy snad neznáte večerníček Krkonošské pohádky? Každý den jsme od Krakonoše dostali zprávu s úkolem. Za splněný úkol přibyl vždy jeden korálek na šňůrku na krk. Starší děti se dokonce mohly stát Krakonošovými pomocníky, pokud prokázaly dobré znalosti o přírodě. A na konci přišlo úspěšné hledání pokladu.

Jsmo rádi, že jsme si mohli opět společně užít dovolenou a část prázdnin. Jak děti, tak i dospělí jsme vděční za naše společenství a za to, co každý do něj přináší.

Bartákoví

■ ■ ■ SLOVO NA OKRAJ

Mužové čeští, české ženy!

Tak mluví Václav, váš svatý kníže:

Žádný nepřítel vás nespírá, máte svobodu? Odpovíte – ano. Jste spokojeně živi? Řeknete – ne. Jste v bezpečí? Řeknete – ne. Je moje a vaše země ohrožena? Přiznáte, že ano. Zeptám-li se, kým, budete mi vykládat, čím je ohrožena. To vím. Ptám se vás: **KÝM?** A vaše řeč je výmluva a zbabělá lež! **Moje země je ohrožena, pustošena a zbědována VÁMI !!!**

Mou zem, úrodnou a bohatou, **jste zadlužili** tak, že by ji věřitel mohl i s vámi prodat do otroctví. Jste **poživací, nestřidní a líní**. Nevymlouvejte se, že jste uhonění, honíte se za nepravými věcmi. Moje zem byla útočištěm pronásledovaných a ostrovem spravedlnosti. Dnes **se tu poctivý spravedlnosti těžko dovolává a často se jí nedožije**.

Mou zem, která proslula svou kulturností, jste naplnili **nevkusem a neřádem**, přilákali jste **hazardní hráče a podvodníky všeho druhu**. Je těžko najít místo, které není smetištěm, a domov, kde se nehádají.

Moji mladí muži, kteří by dříve ztrestali i jen křivý pohled na ženu, dnes **prodávají děvčata u cest**, jako se dřív prodávaly kusy slaniny a džbánky medu.

Po mé zemi **se potloukají zvlčilí děti**: nikdo je neokřikne, nikdo nevychovává, nikdo je nemiluje – jsou na obtíž. V jakýchsi domech podobných čekárně před márnicí **se krčí opuštění, zanedbaní rodiče**.

To je ta krásná země, země česká, domov váš...

Co jste udělali s mou krásnou, zvučnou řečí? Mluvíte a nerozumíte si, protože nevíte ani to, že **MY je něco jiného než JÁ a JÁ a JÁ**, protože **MY znamená JÁ a TY, JÁ a VY, JÁ S VÁMI a VY SE MNOU**.

Proč mě srážíte k zemi a znovu vrážíte meč do mých zad? Proč nad tím musí plakat sestra Anežka, ta bílá růže mého srdce? Kolik bídy a bolesti si musíte přivodit, abyste trochu pochopili, kdo jsem!

Proč se chvějete, proč se kácíte? Bojíte se mne? Jsem váš kníže, ale **jsem jiný než ostatní vaši vladaři**. Nejdou dějinami oblečen v železo, ale **v lásku Kristovu**. Byl jsem s vámi tak jako s vašimi předky vždy a za všech okolností. Byl jsem tu, když na nádvoří dupaly podpatky Heydrichových vojáků; když z hradu českých králů zněly naduté lži komunistů. Byl jsem s těmi silnými ženami, které mi dnes přišly poděkovat, v ono chladné ráno, kdy je před 60 roky vyhnali pacholci z jejich klášterů od modlitby, studia, péče o druhé a odvedli je k otrockým pracím.

Byl jsem s každým, kdo hájil tuto zem a dobro, důstojnost a život lidí. Jdu dějinami vítězně, protože nechci nikoho porazit a protože **mou zbraní je Pravda. Mým štítem je Pravda, mou korouhví je Pravda**.

Přestaňte se třást, vymlouvat se a hádat! Vezměte do ruky nástroje práce, ne války, a začněte mou zemi zvelebovat. Rádlem i perem, cepem i štětcem, slovem i skutkem. Stačí tak málo – **přestaňte si lhát a postavte se kolem mé korouhve, kterou je neporazitelná Pravda**. Nebojte se, nedám zahynouti ani vám, ani budoucím. Odstraňte lež ze svých životů, jednání a slov a **moje země bude zemský ráj – ne na pohled, na oko, ale skutečně!**

■ Nedám zahynout vám ni budoucím. – Kriste Eleison!

(Svatý kníže Václav – Prof. Petr Pitha)

Tvrdá, leč pravdivá slova, která dopadají jako rány bičem. Mnozí z nás si po přečtení tohoto textu řeknou, že autor pojmenoval věci pravým jménem. „To oni, politici (poslanci a senátoři), mohou za neutěšený stav v naší zemi! Kradou ve velkém, podvádějí, berou těžký prachy a nedělají přitom nic, mnozí vedou pohoršivý způsob života, a jsou přitom ještě obdivováni ze strany bulvárních médií! Tam jsou skuteční viníci! Oni musejí být potrestáni!“

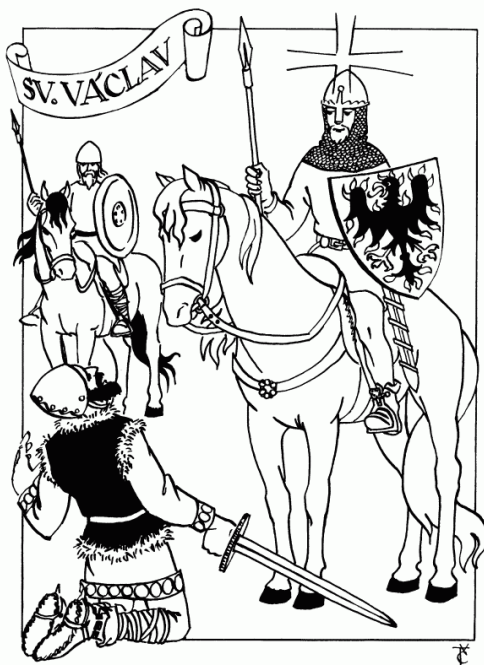
Omyl! Kdo z nás je bez viny, nechť první hodí kamenem. I my, prostí lidé, máme na tomto stavu svůj díl viny- devastující je i lhostejnost k dění, nezájem o druhé, tvrdošíjně lpění na své „pravdě“, lhaní, posedlost po majetku a hmotných statcích, pokrytectví.

28. září tohoto roku se pak všichni svorně sejdem ve Staré Boleslavi, abychom uctili památku svatého knížete Václava, patrona naší (morálně a hospodářsky zdevastované) země a opět jej prosili o požehnání a ochranu. Panovníci vždy přijímali zástupce různých stavů, kteří přednášeli pokorně a zkroušeně své prosby. Zároveň se ale zavazovali vládci k poslušnosti a slibovali nápravu nedostatků.

Co napravíme a dáme do pořádku my?

PS.: Času budeme mít dost, i když se začínají šířit bludy a hlasy, že 21. 12. 2012 má být podle mayského kalendáře konec světa.

Bohuslav Zezula

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí – pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Společná modlitba růžence	½ hod. před mší svatou (mimo neděle v 10.30)	
Živý růženec	každé první pondělí v měsíci po mši sv.	
Příležitost ke svátosti smíření	hodinu před každou mší sv. nebo dle domluvy	
Adorace	každý třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Modlitební skupiny	skupinky žen	pondělí a čtvrtek po mši sv.
	Mariina Legie	pondělí 19.00
	Lectio Divina	jednou v měsíci dle ohlášek
Přednášky o sociální nauce církve	druhá středa v měsíci od 19.00	
Biblická hodina	první středa v měsíci od 19.00	
Setkání nad Katechismem	ostatní středy v měsíci od 19.00	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	Čtvrtek 16.00
MLÁDEŽ	každý lichý týden v neděli po večerní mši sv.	
Příprava dospělých na křest	pondělí večer a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči	
Setkání ministrantů	jednou za měsíc dle ohlášek	
Farní charita	poslední úterý v měsíci po mši sv. v učebně	
Farní knihovna půjčuje	středa	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.30
Skupina KALOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30; doprovází dětskou mši sv.	
Malá Kalča	doprovází dětskou mši sv.	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30	
Setkání rodin a manželských párů	informace u kněze	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10.00	
Sportovní odpoledne	liché soboty od 14.00 – floorball	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.30	
Úklid kostela	každé pondělí od 14.00	

Osobní rozhovor s knězem, návštěva nemocných, křest dětí, příprava na svátost manželství a příprava dospělých na biřmování dle domluvy s kněžími.

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. A zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Modlitba k sv. Václavu

*Svatý Václave, kníže náš,
věrný zástupce náš,
k tobě Čechové voláme,
pomoci žádáme.*

*Ó dědici české země,
vzpomeň na své plémě,
v těžkých bídách postavené,
ze všech stran soužené.*

*Svatý Václave, nám milý,
vůdce náš spanilý,
zažeň naše nepřátele,
k naší zhoubě smělé.*

*Svatý náš orodovníku,
Boží milovníku,
oroduj za svou milou vlast,
odvrať všelikou strast.*

*Jediné máme doufání
v tvé orodování,
lid, jež jsi chránil na zemi,
chraň teď, když jsi v nebi.*

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha - Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz